

Sugói rögtönzés. Előfordul, hogy a színész az előadás keretében elfelejti a szerepe egy részét és hirtelen oly dolgot rögtönöz, amely önmagát rántja be a további kellemetlen szituációba; ilyenkor az ötletes sugó felsűg egy odaillő szót, vagy mondatrészt, amiáltal a zavaros helyzetéből kiségti a színészt. Erről az oldalról híres volt Gillyén Sándor (L. o.) Romváry Váradi Lajos, (L. o.), Bakonyi István (L. o.). Ez utóbbi egy ízben a Nemzeti Színház egyik előadásán, mikor „Thurán Anna”, Bartók Lajos színműve ment és az egyik jelenetben a főszereplő Ujházi Ede nem lépett be végszóra a színpadra, ekkor a szereplők zavartan néztek egymásra, mire Bakonyi rögtönzött szöveget sugott a színészeknek, még pedig a darab szellemének megfelelőleg jámbusban, mindaddig, míg a mestert előkerítették a színház társalgójából.

Sugókönyv. (I.) Ez volt a neve azon kis almanachoknak, amelyeknek szerzői sugók voltak. (V. Ö. Almanachok.) Ezeket a városból való távozás előtt árusították, némi gázi-pótlék reményében. Házról-házra jártak vele a sugók és 10-20 krajcárért adták el. Ez a szokás sokáig fenállt. „A Színpad”-ban végre (1872. 18. szám) Makay Zsigmond — aki maga is sugó volt — erélyes cikk kapcsán a házalás ellen írt, melynek hatása alatt a Színészegyesület végleg tiltotta a sugóknak e lealázó ténykedését. (II.) A szindarab szövegekönyvének színházi elnevezése. Ez a példány ugyanis a sugóé marad, mert abból kell neki sugnia a próbák és előadások alatt. Ugyis mondják, hogy „sugópéldány” (L. o.) és „szövegekönyv” (L. o.).

Sugólyuk. A sugónak azon ülőhelyét hívják így, ahonnan próbákon, illetőleg előadásokon az előadandó darabot sugja. Ez a kis helyiség a színpad közepén a rivalda során van elhelyezve, ahova a legtöbb esetben a zenekari folyosón keresztül juthat le. Előtte két oldalt lámpa ég, — a sugókönyv lapozásához pedig könyvtámla áll rendelkezésére. A színpadi résznél megtalálja a sugó a csengőket és a világítási kapcsolókat is. Az előbbi arra szolgál, hogy azzal ad jelt a

függönyhuzónak, ha t. i. az illetőnek a függönyt le kell majd eresztenie, — az utóbbit pedig akkor használja, ha a színpadon oly szituáció fordul elő, a midőn a világítási instrukciókat az ügyelő, vagy a világosító nem ellenőrizheti, — ekkor a sugó ad jelt (a kellő pillanatban) a kapcsoló igénybevételével. — (1897 aug. havában egy moszkvai színész kagyló alakú sugólyukat konstruált, azt nemezzel és papírréteggel vonta be, úgy, hogy a hang nem hatol ki a nézőtérre, a közönség közé, viszont az is az előnye, hogy a sugót a színészek jobban meghallják.)

Sugópéldány. A szindarab azon példánya, amelyből sugnak. Átvitt értelemben a darab teljes példánya, amelyben már a próba megjegyzései és pótlásai is benne vannak. Sugópéldánynak csak nagyon jó nyomtatást használnak, nagy, és főképpen, tiszta, világos szépírást, mert fődolog, hogy könnyen olvasható legyen. A sugópéldányt a sugó őrzi. Ha a műsorról lekerül valamely szindarab, akkor annak a példányát a színházi könyvtáros (L. o.) kezeli.

Suhajda Rózsi, színésznő, sz. 1886 jun. havában, Budapesten. Rákosi Szidi színésziskoláját látogatta, mely után Feld Zsigmondhoz szerződött; itt sok szerepet játszott úgy az operettekben, mint a népszínművekben; ez utóbbiban értékes névre tett szert. Ezután a Népszínházhoz szerződött, Vidor Pál igazgatása alatt. 1911 óta a Városi Színház tagja.

Suite (szvit), franciául eredetileg a királynak vagy más méltóságnak kíséretét jelenti; zenei műszó: folytatást jelent — az egymás követő önálló rövid tétel, többnyire táncok, sorára moadták. A régebbi időben gyakori volt, utabban ritkán fordul elő. Lachner Franz írt ez alakban hatásos műveket.

Sujet, (fr.) — szüzsé. A szindarab tárgya, meséje.

Suppé (szuppé) Franz, osztrák zeneszerző, sz. 1820 ápr. 18-án, Spalatóban;